

Felix med vänner:
Andens Frukt serien

2

Felix lär sig om kärlek

av Melissa M.
Carlson

Patrik hade varit hos familjen i ett par veckor, och trots sina goda avsikter hade Felix svårt att hantera det nya arrangemanget. Han försökte vara snäll mot sin kusin, på uppmaning av sin vän Charlie, men det var så svårt.

Patrik verkade fast besluten att göra allting komplicerat.

De första dagarna var Patrik mest ledsen och sur, och han höll sig för sig själv. Felix försökte få honom att prata eller leka, men det gick inte. Patrik ville bara vara ensam. Felix förstod det till viss del, så det bekymrade honom inte särskilt i början.

Men efter några dagar förändrades Patrik. Han började prata – men han var inte särskilt trevlig. Han klagade på allt: det lilla rummet han delade med Felix, den ”lantliga” maten han inte var van vid, ljudet av syrsorna på natten. Ingenting var tillräckligt bra.

Alla i familjen gjorde allt de kunde för att Patrik skulle känna sig som hemma. Hazel, Felix mor, ändrade menyn för att försöka anpassa den efter Patriks smak. Märta, söt och kärleksfull, försökte gång på gång få Patrik att ta emot en kram. Hans, Felix pappa, såg till att inkludera Patrik—så långt Patrik tillät det—i alla utflykter och aktiviteter som han vanligtvis gjorde med Felix.

Men Patrik stötte bort alla. Han svarade på all vänlighet med att bli irriterad, arg eller genom att storma iväg till rummet som pojkarna delade.

Felix hade fått nog.

Vad honom beträffade var Patrik mer taggig än Charlie, hans igelkottsvän. Han förstod inte hur resten av familjen kunde fortsätta vara så kärleksfulla trots allt.

Felix suckade irriterat när en arg Patrik än en gång hade låst honom ute från sitt eget rum.

”Verkligen, Patrik?” muttrade Felix irriterat. ”Släpp in mig.” Han betonade varje ord med ett argt väsande. ”Det är mitt rum också, vet du”, klagade han.

Patrik skrek tillbaka från andra sidan den stängda dörren:

”Lämna mig ifred.”

Felix suckade dramatiskt och sparkade med sin lilla fot mot dörrens underkant.

”Kom igen. Det här börjar bli irriterande”, gnällde han.

Sedan, som om hans kommentarer inte redan var tillräckligt hårda, tillade han: ”Du är irriterande.”

Patriks svar var lika argt som tidigare, men det fanns en tydlig darrning i hans röst.

”Ingen tvingar dig att prata med mig”, började han, utan att göra något försök att öppna den låsta dörren mellan dem.

”Om du är så irriterad, varför pratar du inte med någon annan i din ’perfekta’ familj?”

Felix snörpte på näsan.

”Eller ISTÄLLET”, betonade han, ”kanske du bara kunde gå härifrån.”

”Gå? Och gå vart då?” gnällde Patrik, med en tydlig underton av panik blandad med ilska.

”Jag bryr mig inte!” skrek Felix. ”Jag önskar bara att du skulle gå tillbaka dit du kom ifrån så att jag kan få tillbaka mitt liv!”

Felix bittra ord ekade genom huset. Först möttes de av en sorts chockad tystnad – sedan hördes en låg, stadig röst som Felix kände så väl bakom sig.

”Felix”, sa Hans bestämt.

Felix tittade upp på sin far, oförmögen att möta hans blick. Skam och förlägenhet översköljde honom efter den utväxling som just hade ägt rum.

”Pappa”, mumlade han bedrövat. ”Jag... jag såg dig inte.” Orden kom knappt ut som en viskning. Han visste att han hade gjort det nu.

Hans lade en stadig hand på sin sons axel, och Felix lyfte tveksamt blicken för att möta sin fars ögon. Han kände smärta över den besvikelse han såg där.

”Gå till köket, är du snäll, och vänta på mig”, instruerade Hans. ”Jag vill prata med dig.”

”Ja, pappa”, svarade Felix mjukt, och började gå nerför hallen mot köket.

Efter att Felix hade gått knackade Hans försiktigt på dörren till pojkarnas rum.

”Patrik?” ropade han mjukt. ”Kan du öppna dörren?”

Han väntade tålmodigt och belönades snart med ljudet av låset som gled tillbaka.

Sedan öppnades dörren en aning med ett gnislande ljud.

”Mår du bra?” frågade Hans medan han försiktigt öppnade dörren helt.

Han betraktade sin brorson med oro.

Tårar rann ner från de röda ögonen när Patrik stod sorgset framför honom.

Han var en bild av elände, och Hans bad än en gång om styrka och visdom när han knäböjde bredvid pojken.

”Jag mår bra, farbror Hans”, viskade Patrik, även om det var smärtsamt uppenbart att han var allt annat än det.

”Är du säker?” frågade Hans ömt. ”Vill du prata?”

Patrik skakade genast på huvudet. Han var inte redo att prata just då. Han kände sig förvirrad och ville bara vara ifred.

”Jag är säker”, bekräftade han. ”Jag tror att jag bara vill vara ensam just nu, om det är okej.”

”Det är okej, Patrik. Du vet var jag är om du ändrar dig”, sa Hans med ett vänligt leende.

”Nu ska jag prata med Felix. Han borde inte ha pratat så till dig. Han vet bättre än så. Och snälla”, fortsatte Hans och böjde sig ner för att torka bort en tår från Patriks kind, ”du ska veta att vi är väldigt glada att du är här hos oss. Du är en del av familjen, och familjen hör ihop. Jag vet att det har varit ganska svårt för dig de senaste veckorna. Men jag finns här för dig, okej? Han kliade kärleksfullt Patrik bakom örat och erbjöd den lilla tröst som hans brorson kunde ta emot.

Patrik lutade sig mot den vänliga beröringen. Han log svagt.

”Jag vet. Tack”, viskade han.

Under tiden gick Felix fram och tillbaka över köksgolvet medan han väntade på sin pappa. Han behövde ingen påminnelse om vad han hade gjort – han kände sig redan skyldig för att han hade skrikit på sin kusin. Han visste att det var fel och önskade att han kunde ta tillbaka allt.

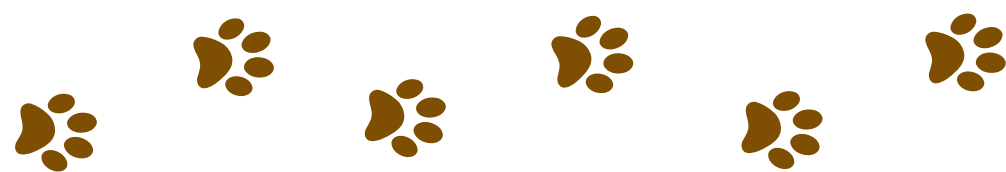
Till slut drog han ut en stol från bordet och satte sig med ett frustrerad suck.

Hans känslor var i fullständig oordning, och han visste inte riktigt vad han skulle göra med dem.

Vilken röra, tänkte han och gnuggade sig trött i ansiktet med tassens. Då varnade ett svagt knarrande från golvbrädorna Felix om hans fars närvaro.

Han hoppade snabbt upp och välte nästan stolen i sitt försök att få ut allt på en gång.

Hans stabiliserade stolen medan hans son började gå fram och tillbaka igen, och orden snubblade ut ur Felix mun i rekordfart.

”Pappa! Jag är verkligen ledsen för att jag sa de där sakerna”, började han ömkligt. ”Jag lovar att jag inte menade något med det. Jag var bara arg. Jag... jag tänkte inte efter.”

Hans sträckte sig försiktigt ut mot sin son och höll om honom.

”Felix”, sa han, namnet nästan som en viskning. ”Ta en stund.”

Felix tog emot uppmaningen, suckade, andades djupt och försökte lugna sina nervösa nerver.

Hans log sorgset mot sin son. Han kunde se att Felix verkligen var ledsen för det som hade hänt, och han visste att han behövde komma till botten med det. Han ville skydda båda sina pojkars hjärtan – hjälpa dem att läka och hitta en väg till vänskap.

”Jag vet att du inte tänkte, min son”, sa Hans mjukt, med en öm och lugn röst. ”Det är det som är problemet.”

Felix hängde med huvudet och nickade.

Hans lade en försiktig arm runt sin sons smala axlar.

”Kom, Felix”, uppmuntrade han. ”Vi går en promenad. Vi behöver prata.”

”Berätta för mig, Felix”, uppmanade Hans medan de två mössen gick genom gräset längs floden. Luften var frisk och klar, och han kunde känna att tiden utomhus redan gjorde hans son gott.

När Felix inte svarade direkt, stannade Hans till och vände sig mot honom.

”Vad är det, min son?” frågade han försiktigt.

Felix suckade till slut och satte sig på en sten, med blicken fäst på någon okänd punkt på andra sidan floden.

”Det är bara så svårt, pappa”, suckade han. ”Allt är så rörigt! Jag vill bara... jag vill bara att allt ska bli som det var förut.”

Hans satte sig bredvid sin son och nickade förstående. Han visste att omställningen hade varit svår för hela familjen. Vissa saker är aldrig lätta, även om de är rätt och bra.

Hans tittade på sin son och frågade försiktigt: ”Tror du inte att Patrik önskar sig precis samma sak, Felix?”

Felix tittade på sin pappa innan han återigen skamset vände bort blicken.

”Jag antar det”, mumlade han och började förstå vad hans far menade.

”Min son”, sa Hans, ”din kusin har förlorat sina föräldrar. Han har varit tvungen att lämna sitt hem och sina vänner – det enda liv han någonsin känt till – bakom sig. Du måste komma ihåg att du inte är den enda som måste lära sig att anpassa sig här. Om du tycker att saker och ting är kaotiska för dig, hur tror du då att det är för Patrik?”

Felix plockade upp en liten sten och kastade den i floden, och såg hur ringarna spred sig. Han visste att det inte gick att argumentera mot vad hans far sa. Ibland var det lätt att glömma varför Patrik bodde hos dem. Kanske inte lätt, men lättare, tänkte Felix.

Hans fortsatte: ”Felix, jag vet att du har fått ge upp en del av ditt utrymme. Jag vet att det är trängre för oss alla just nu. Men familjer måste finnas där för varandra – älska varandra och ge varandra. Vi måste visa Patrik kärlek. Han behöver oss verkligen just nu.”

”Det är så svårt, pappa!” stönade Felix frustrerat. ”Jag har verkligen försökt vara snäll, men Patrik är inte snäll tillbaka! Han klagar bara på allt. Jag är trött på det!” Han suckade djupt och kastade ännu en sten i floden.

”Jag vet, min son”, erkände Hans.

”Patrik mår väldigt dåligt just nu. Han är rädd och känner sig förmodligen förvirrad, precis som du. Men han behöver verkligen att vi finns där för honom.”

”Men han verkar inte vilja ha oss i närheten alls”, invände Felix.

”Jag vet att det är svårt att förstå, Felix”, svarade Hans.

”Patrik försöker verkligen stöta bort oss. Jag tror att han bara känner sig väldigt rädd och osäker just nu. Han känner oss inte så väl, och livet här på landet är väldigt annorlunda jämfört med det liv han var van vid i stan. Jag tror inte att han riktigt vet vad han ska känna. Hela hans värld är upp och ner, och han försöker bara skydda sig själv genom att stöta bort alla andra.”

”Jag har aldrig tänkt på det så”, sa Felix eftertänksamt.

”Tja”, suckade Hans sorgset, ”ibland är det svårt att se förbi det dåliga beteendet och förstå vad som kan ligga bakom det.”

”Betyder det att det är okej för honom att vara elak, eftersom han har en god anledning till det?” undrade Felix högt, med rynkad panna medan han försökte reda ut det i sitt huvud.

”Nej, självklart inte”, svarade Hans bestämt.

”Och det är inte det jag säger. Vi har alla ett ansvar att uppföra oss väl, oavsett vad vi går igenom. Jag uppmuntrar dig bara att försöka visa lite förståelse och tålamod – och kärlek – mot din kusin, med vetskapen om att han går igenom en tuff period.”

Felix nickade när han började förstå.

Hans log mot sin son och fortsatte:

”Jag vill också att du låter mig ta hand om saker och ting med Patrik. Du vet att jag har pratat med honom om saker han har sagt. Han kommer inte undan med vad som helst. Så om du har ett problem måste du komma till mig med det, okej?”

”Okej. Men pappa?” frågade Felix,
”Hur kan jag visa Patrik kärlek när han gör det så svårt?”

Hans betraktade sin son en stund innan han svarade.

”Låt mig fråga dig en sak.”

Felix nickade.

”Hur kunde Gud visa oss kärlek?”
frågade Hans.

Felix rynkade pannan. ”Vad menar du?” undrade han.

Hans fortsatte:

”Minns du bibelversen du lärde dig i söndagsskolan?”

Romarbrevet 5:8: 'Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss, medan vi ännu var syndare.'

Även om vi gör dåliga saker, sände Gud sin Son, Jesus, att dö på korset för att sona våra synder i en enorm kärlekshandling.

Utan Kristi offer skulle vi vara skilda från Gud för alltid.

Guds kärlek gavs oss trots att vi inte gjorde något för att förtjäna den.

Vi syndade mot Gud, och ändå var han villig att visa oss kärlek och förlåtelse.

Vi måste följa Kristi exempel – och en del av det är att visa kärlek till dem omkring oss, även om det verkar som om de inte förtjänar det.”

Plötsligt uppstod ett stort tumult i trädgruppen bakom dem. Både far och son tittade förvånat upp och såg en skunk springa snett mot dem, med huvudet fastnat i en gammal metallhink. Den stackars skunken kunde inte se vart han var på väg. Han stötte emot träd och buskar och sprang desperat i zickzack längs stigen.

”Hjälp! Hjälp mig!” ekade den stackars lilla skunkens rop.

”Åh nej, åh nej! Vad ska jag göra?” verkade han mumla för sig själv innan han återigen skrek högt:

”Fara! Hjälp! Hjälp!”

”Titta, pappa!” ropade Felix förvirrat. ”Den där skunken har fastnat med huvudet i en hink. Hur tror du att det har gått till?”

”Jag är inte säker, min son, men låt oss gå och se om vi kan hjälpa till”, svarade Hans.

De två mössen sprang fram till den kämpande skunken, men blev nästan överkörda i skunkens desperata försök att fly från sin svåra situation.

”Håll dig stilla”, uppmanade Felix. ”Vi ska hjälpa dig.”

Han pausade och bedömde situationen innan han vände sig till sin pappa för råd. ”Öh, hur får vi ut honom, pappa?”

Den panikslagna skunken spände sig när mössen kom.

”Ahhh!” pipade han. ”Vem är där? Åh nej, åh nej. Fara! Fara!”

Hans försökte lugna det skrämda djuret. Han talade med en mjuk, lugnande röst.

”Vi ska inte göra dig illa, vår vän skunken!” lovade han. ”Vi vill bara hjälpa dig. Snälla, lugna dig så att vi kan befria dig.”

Skunken spände sig, som om den var osäker på hur den skulle agera.

Hans hoppades att den skulle ligga still och acceptera den hjälp de erbjöd. Efter en stunds eftertanke bestämde han sig för en plan.

”Felix, jag tar handtaget och drar, och du drar bakifrån”, instruerade han sin son.

”Okej, pappa”, svarade Felix tveksamt - lite osäker, men redo att försöka.

Skunken reagerade inte bra på det plötsliga intrånget.

Han skrek av rädsla: "Ah! Rör mig inte! Vem är där? Åh nej! Fara! Fara!"

Skunkens panik intensifierades, och plötsligt fräste han – en stickande lukt spred sig och täckte Felix. Han kvävdes, hostade och backade så fort han kunde, samtidigt som han med avsky torkade sig i ansiktet med tassarna.

"Ahh! Usch", stönade Felix eländigt. "Han sprutade på mig! Det luktar starkt. Usch!"

Hans rynkade på näsan när lukten av skunkens spray nådde honom. "Åh nej!" mumlade han för sig själv innan han ropade: "Gå tillbaka, min son!"

Hans fortsatte att spänna sig och dra hårt i hinken.

"Snart klar", mumlade han – och till slut lossnade hinken med ett plopp.

Skunken jublade omedelbart. "Jag är fri! Jag är fri!" utropade han glatt, innan hans blick till slut föll på sina räddare. En bekymrad rynka återvände till hans ansikte och han backade undan i rädsla.

"Åh nej, åh nej. Vem är ni? Är ni farliga?" gnällde han med stora, rädda ögon.

Hans tog lugnt ett steg tillbaka när han vände sig till skunken.

"Snälla, lägg ner svansen", bad han vänligt, i hopp om att undvika ännu en sprutning. "Vi är inte farliga. Vi ville bara hjälpa till!"

Skunken såg skeptisk ut. "Inte farliga? Bra. Mycket bra", bestämde han sig.

Sedan vände han sig om och sprang iväg.

"Måste springa", mumlade han för sig själv, "Måste gömma mig. Fara, fara överallt! Fara!"

Felix och hans pappa stod och såg på när den nervösa lilla skunken försvann in i skogen.

Felix suckade och tittade på sin pappa. "Han sa inte ens tack", klagade han.

"Usch. Och jag luktar hemskt."

Hans kunde inte låta bli att skratta.

"Det är säkert", instämde han. "Peeyou!"

"Pappa!" ropade Felix irriterat.

Hans log och klappade sin son på axeln.

"Förlåt att jag skrattade, Felix", började han, "men du stinker verkligen!"

Felix suckade, men det fanns ett antydning till ett leende på hans läppar.

"Ha. Ha. Ha", mumlade han och satte sig ner i gräset.

Hans satte sig bredvid sin son och tittade eftertänksamt på honom.

”Vet du”, fortsatte han, ”det verkar som om du just har fått en mycket konkret läxa i att visa kärlek.”

”Vad menar du?” frågade Felix förvirrat.

”Jo”, började Hans, ”du visade kärlek till skunken genom att hjälpa honom, även om du bara blev besprutad för besväret. Skunken kanske inte uppskattade din hjälp eller vänlighet, men han behövde den desperat.” Hans pausade ett ögonblick och såg sin son i ögonen.

”Patrik behöver oss också desperat. Han behöver dig, min son.”

Felix nickade långsamt medan han tog in sin fars ord.

”Jag tror jag förstår nu”, viskade han. Sedan tittade han upp på sin far och log.

”Tack, pappa.”

”Ingen orsak”, sa Hans varmt, log tillbaka och böjde sig ner för att ge sin son en kram.

Sedan reste sig Felix och tog ett djupt andetag.

”Jag borde gå och prata med Patrik”, sa han, borstade bort några grässtrån från sin päls och tittade tillbaka mot huset – redo och fast besluten att göra bättre ifrån sig gentemot sin kusin.

”Jag vill be honom förlåta mig. Jag älskar honom verkligen. Det gör jag, pappa.”

”Jag vet att du gör det, Felix”, bekräftade Hans.

”Gå nu. Rätta till saker och ting.”

Felix närmade sig försiktigt dörren till sitt sovrum, tog ett djupt andetag och knackade.

Inget svar.

Han suckade sorgset, försökte igen och ropade: "Patrik?"

Han prövade dörrhandtaget, och dörren öppnades lätt med ett gnisslande ljud.

Han tittade in. Patrik satt sorgset på sin säng, med tårar som fortfarande rann nerför hans kinder.

"Får jag komma in?" frågade Felix, plötsligt osäker och nervös.

Patrik snyftade, torkade bort tårarna med tassens och svarade sedan tyst:

"Om du vill. Det är ju ditt rum."

"Du gråter", sa Felix och bet sig i läppen, obekvämt. "Är du okej?"

Patrik suckade. "Jag mår bra", mumlade han. "Lämna mig bara ifred... snälla?"

En ensam tår rullade nerför Patriks kind och ner i morrhåren.

Han fortsatte: "Jag menar, jag skulle åka hem om jag kunde – precis som du vill att jag ska. Men jag är liksom fast här. Så jag är ledsen för det, okej? Lämna mig bara ifred."

Felix blev ledsen när han hörde hur ensam och nedstämd hans unga kusin lät. Han gick fram till Patrik och satte sig bredvid honom på sängen. Det var definitivt dags att ställa allt till rätta.

"Patrik", började han, "jag är verkligen ledsen för alla hemska saker jag sa till dig. Det var fel, och jag är så ledsen. Jag hoppas att du kan förlåta mig."

"Det är okej", mumlade Patrik och vände sig sorgset bort.

"Nej", sa Felix bestämt, men vänligt. "Det är inte okej. Jag hade ingen rätt att behandla dig så. Jag har inte varit en bra vän – eller en bra kusin – för dig. Jag är ledsen för att jag var så elak."

Han tog ett djupt andetag och kröp närmare Patrik, i hopp om att han skulle känna hur mycket han menade varje ord.

"Jag vet att det har varit svårt för dig", fortsatte han, "och jag borde vara mer förstående. Jag är så ledsen att du förlorade dina föräldrar. Det måste göra ont. Jag kan inte ens föreställa mig hur jag skulle känna mig om jag var i dina kläder. Jag bara... Jag älskar dig, Patrik."

Felix kände en tår rulla nerför sin egen kind. Han älskade verkligen sin kusin, och han hoppades att Patrik kunde se det.

Patrik blev stilla när Felix sa det, som om han försökte förstå vad det betydde.

Till slut tittade han upp på Felix och såg in i hans sorgsna, men uppriktiga ögon. Han viskade försiktigt:

"Älskar du mig?"

Felix nickade utan att tveka.

"Ja. Det gör jag verkligen", sa han med övertygelse.

"Jag vet att jag inte har visat det så mycket, men jag lovar att jag ska bli bättre."

Patrik ville tro på sin kusin, men han kunde inte helt stilla tvivlet som gnagde i honom.

”Du säger bara det för att din pappa tvingar dig”, sa han, för att testa vattnet och se om han kunde upptäcka några tecken på oro eller oärlighet i Felix ögon.

Men det fanns inga.

Felix var bestämd.

”Nej, det är verkligen inte därför”, sa han. ”Pappa sa inte åt mig vad jag skulle säga. Han hjälpte mig bara att se vad jag hade glömt. Han hjälpte mig att inse att jag inte var som Kristus. Jag älskade dig inte som jag borde. Förlåt mig, snälla.”

Patrik kunde se uppriktigheten och kärleken bakom Felix ord. Han tog ett andetag och tittade sig omkring i rummet som pojkarna delade. Han tänkte på sina egna handlingar och hur han inte heller hade uppfört sig särskilt bra. Han tittade på Felix med ett lätt, nervöst leende.

”Tja”, började han, ”jag har inte direkt gjort det lättare för dig genom att prata illa om allt. Jag har också varit ganska elak. Jag är ledsen för det.”

”Betyder det att du kan förlåta mig?” hoppades Felix, och ett leende började formas på hans läppar.

”Ja”, sa Patrik, ”om du också förlåter mig, förstås.” Felix leende fyllde hans ansikte, och hans morrhår ryckte till av glädje.

”Självklart!” jublade han.

Vad sägs om att vi börjar om – och kanske kan vi bli vänner den här gången.”

”Patrik log sitt första riktiga leende på flera veckor.

”Det skulle jag verkligen vilja”, sa han och menade varje ord. ”Och jag ska försöka bättra mig också”, lovade han. Men en stund senare bleknade hans leende lite. Han viskade: ”Jag bara... Jag saknar verkligen min familj. Ibland gör det för ont.”

Felix lade försiktigt armen om sin kusins axel. Han ville göra det bättre, men visste att han inte kunde fixa det som hade hänt. Det han visste var att han kunde älska sin kusin och finnas där för honom.

”Ja, jag är här”, förklarade han. ”Och jag ska hjälpa dig så gott jag kan. Du kan alltid prata med mig – eller pappa. Han är verkligen en bra lyssnare. Och Märta ger fantastiska kramar – mamma också! Vi finns alla här för dig. Vi är en familj, och vi älskar dig!”

Patrik log igen, tacksam för erbjudandet om kärlek, tröst och vänskap.

”Tack”, sa han uppriktigt.

Pojkarna satt tysta en stund, som om de lät dagens händelser sjunka in.

Sedan vände sig Patrik mot sin kusin, rynkade på näsan och sniffade i luften.

”Felix?”, frågade han tveksamt.

”Ja?”, svarade Felix.

”Varför luktar du som en skunk?”

Felix brast ut i skratt och hoppade ner från sängen för att gå och tvätta sig. ”Det är en lång historia”, log han, och de två pojkarna skrattade tillsammans.

Hans log från sin plats i hallen. Allt skulle bli bra. Med kärlek visste han att familjen skulle kunna klara vad som helst... tillsammans.

Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss, medan vi ännu var syndare.
Romarbrevet 5:8

2025

Bilder framtagna med AI via ChatGPT och Canva.